

часть една инюкния ся намираше при врата-та за да затвори: удивленна за скоро-то движеніе на млада-та чужестранница, коя-то не я созрѣ и отъ пламенна-та ревность съ коя-то она молитвы-те си правяше, приближи за да я попыта, и да ѣ рече, че время е църква-та да затвори. Прасковія малко смаяна, расказа ѣ съ простота причина-та за коя-то така скоро въ храмъ-атъ влѣзна, приложи ѣ още колко ѣ е досадотворно, да иде по гостиницы прибѣжище да тхрси, и най послѣ хвана да я моли да произволи въ монастырь-атъ да я приѣмне, и да я тури да сѣди ако ли не другагѣ поне въ монастырска-та запиралица. Вратарка-та отговори ѣ че не приѣмали въ монастырь-атъ чужестранны-те, обаче Госпожа-та игуменка можла да ѣ даде нѣкоя помощь. “ Неискамъ “ нкоя друга помощь освѣнь едно прибѣжище “ за тая нощъ, отговори Прасковія показуаща “ едно кошлече (кесія) содержающе малко павры. Милосердн нѣкои госпожи дадоха ми “ средства за да можа нѣкое время безъ “ мощъ да мина, и азъ не прося освѣнь монастырско-то заступленіе токмо за тая нощъ. “ Утрѣ ще трагна на путь-атъ си. ”